

El tempteig i la puntuació

7/10/1925

Son diversos els mots catalans que presenten el grup consonàntic mpt (que alterna amb mpc), el qual, en els corresponents del castellà, es veu reduït a nt (alternant amb ac): compte, somptuos, símptoma, redemptar, temptar, exempt, exempció, etc. El coneixement d'aquestes grafies ha estat força divulgat i no és gaire corrent que en textos una mica acurats s'hi trobin errades ortogràfiques.

Hi ha un cas concret, però, que potser no ha estat tan divulgat i, per tant, resulta més habitual que en l'escriptura dels mots que comprèn es redueixi el grup consonàntic mpt a nt, a part, com veurem, d'una alteració vocàlica, imitant, en tot, el castellà. Es tracta del verb temptejar i el substantiu corresponent, tempteig, escrits, sovint, «tantejar» i «tanteig», per influència de les formes castellanes «tantear» i «tanteo». Temptejar, segons el Fabra, vol dir «fer indagacions o exploracions, fer provatures, abans d'emprendre l'execució d'una cosa», i tempteig, és clar, és l'acció de temptejar.

Però els mots del castellà «tantear» i «tanteo» són també correntment usats amb una altra significació, la que es relaciona amb el resultat progressiu o la classificació de jocs i competicions. En aquest cas, no es pot pas fer servir temptejar i tempteig que, com hem vist, tenen un significat molt determinat. Creiem que aleshores caldria recórrer, bàsicament —a part, potser, d'altres solucions més específiques— a puntuar i puntuació: puntuar, «anotar els punts» i puntuació, «nombre de punts aconseguits per cada jugador o cada equip». És cert que el diccionari normatiu no reconeix, encara, aquests significats que proposem per als mots puntuar i puntuació, però no sembla que res s'hi oposi i és ben possible que hi siguin inclosos properament.

ALBERT JANE